

Paraules

Número 4

Any I

setembre-novembre
del 2001

publicació gratuïta

Edita

Edicions Cristianes Bíbliques
(associació no lucrativa inscrita en
la Direcció Gral. de Dret i
d'Entitats Jurídiques, Dept. Justícia,
Generalitat de Catalunya, Secció 1ª,
nº 16.762).

Domicili

Sant Ramon, 7
08440 Cardedeu

Apartat 104
08450 Llinars del Vallès

Apartat 10.053
08080 Barcelona

Telèfon: 938.418.792
correu-electrònic:
amm.ecb@teleline.es

Dipòsit legal

B-XXXX-XX

**La Salvació
i els dubtes
d'algunes persones**

Editorial

Les vacances s'han acabat i, amb més o menys facilitat, ja ens hem incorporat a les nostres activitats normals, aquelles que fem al llarg de l'any. Si ens calia alguna confirmació, la tornada dels nens i joves a les escoles i als instituts ens ha tret tot dubte.

El cert és que l'estiu fa un trencament tan gran en les nostres activitats, que sembla que enlloc de començar l'any l'u de gener, comenci l'u de setembre. I aquest any, fins i tot la RENFE ens ha volgut deixar clar això, ja que ha estat amb l'inici del mes de setembre que els trens han tornar a complir l'horari de sempre.

El temps de descans és bo, però també la quotidianitat és bona, ja que dona ordre a la nostra vida, i la fa productiva. Tot té el seu temps, i el més important és gaudir del bo de cada moment. Fa molts anys, un rei anomenat Salomó, home molt savi, deia: "Per a tot hi ha el moment oportú, i un temps per a cada cosa en aquest món. Temps de néixer i temps de morir. Temps de plantar i temps d'arrencar la planta. Temps de matar i temps de guarir. Temps d'enrunar i temps de construir. Temps de plorar i temps de riure. Temps de lamentar-se i temps de ballar. Temps d'escampar les pedres i temps d'aplegar-les. Temps d'abraçar i temps de deixar-se d'abraçades. Temps d'adquirir i temps de perdre. Temps de guardar i temps de llançar. Temps d'esquinçar i temps de cosir. Temps de callar i temps de parlar. Temps d'estimar i temps d'odiar. Temps de guerra i temps de pau" (Eclesiastès, capítol 3).

Però encara que a la vida cada cosa té el seu temps, com deia el rei Salomó, i és bo gaudir de les coses bones que ens venen, cal recordar que hi ha un Creador, i que és bo i necessari fer memòria d'ell enmig dels fets de la vida. Ell va crear els cels i la terra que hem gaudit al llarg de les vacances, però segurament no hem escoltat el que aquesta creació ens deia del seu creador. El rei David, pare de Salomó, va escriure: "Els cels declaren la glòria de Déu, i l'expansió proclama l'obra de les seves mans. Un dia a l'altre dia emet el seu mot, i una nit a l'altra nit fa saber el coneixement. No hi ha mot, no hi ha paraules, no se sent la seva veu; per tota la terra surt llur mesura, i les seves paraules fins als límits del món..." (Psalm 19, 1 a 4).

Com sempre, el nostre propòsit en aquestes ratlles és ajudar-vos a pensar en Déu, en allò que Ell és, en allò que ha dit a la Bíblia, la seva Paraula, i allò que vol fer a les nostres vides: donar-nos vida espiritual, i en abundància.

Al llarg d'aquestes vacances hem publicat un petit llibret, amb el títol *La Salvació i els dubtes d'algunes persones*, que parla de l'abundància de vida que Déu ens vol donar. Ens agradaria regalar-te una còpia, només l'has de demanar.

Antoni Mendoza i Miralles

Assegurances de vida... i molt més!

Sí, la vida és incerta. I és savi preparar-se per al futur. La mort arribarà. I sembla que és molt legítim raonar d'aquesta manera quan es tracta de qüestions d'assegurances, però molts es ressenten quan se'ls plantegen qüestions de fons, com: La mort —i després, què?

Si és savi preparar-se per al futur en quant a aquesta vida, per què serà que tants i tants refusen de plantejar-se seriosament la motivació de llurs vides, de la fi última del seu ésser? Tants i tants que s'omplen de papers, de pòlisses, prudents i assenyats, cobrint riscos d'incendi per llurs cases, assegurances generals contra robatoris, jubilació, automòbil a tot risc, assegurança de vida, etc., però ... sense propòsit per a viure, o almenys sense un propòsit de vida que inclogui l'Eternitat.

Ara bé, ja sabem que està molt estesa la idea, entre els "moderns occidentals", que tot això són falòrnies. Que Déu no existeix. Que la ciència ha demostrat que l'home és producte de l'evolució, que venim dels micos, ... i que quan l'home es mor, tot s'ha acabat.

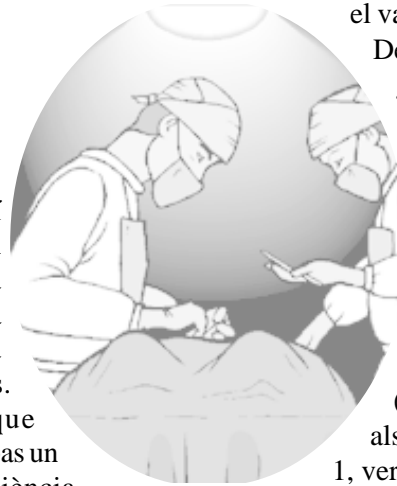
Això, però, és fals. Aquesta explicació no és pas una troballa científica. En realitat no és més que una explicació des d'una filosofia determinada, materialista, que ha volgut acceptar la gent que ha refusat Déu i la seva sobirania i autoritat. I això des de la més remota antiguitat. No va ser pas originada per Charles Darwin. A part que ja estava molt estesa per molts cercles racionalistes, es remuntava a l'antiguitat pagana

grega clàssica. El que sí va fer Charles Darwin va ser prendre aquella filosofia i donar-li una fraseologia i una aparença científiques. La veritat és que l'evolucionisme no és pas un descobriment de la ciència, sinó el punt de partida necessari per als científics ateus i per a totes aquelles persones que es neguen a acceptar Déu i a donar-li les gràcies com a llur Creador. Així ho reconeixen molts científics no creients. Carl F. von Weizsäcker, un físic i teòric de la cosmogonia materialista, ho confessa així en un dels seus llibres: "No és pas per les seves conclusions, sinó pel seu punt de partida metodològic que la ciència moderna exclou la creació directa. La nostra metodologia no seria honesta si negués aquest fet. No tenim proves positives de l'origen inorgànic de la vida, ni de la primitiva ascendència de l'home, potser ni tan sols de la mateixa evolució, si volem ésser pedants" [La Importància de la Ciència, Ed. Labor, S.A., Barcelona 1972, pàg. 125].

Així, l'explicació evolucionista la creuen molts científics no com a científics, sinó com a persones que no volen tenir en compte a Déu: igual que tantes persones del carrer. I aquesta explicació la fan servir llavors com a eina per a interpretar el món que els envolta. Però aquesta explicació, en contra del que s'acostuma a propagar, s'enfronta inexorablement amb el misteri del disseny i del propòsit que veiem en tota la Creació.

Així ho diu també la Bíblia: "Perquè les coses invisibles d'ell, el seu poder etern i la seva divinitat, són clarament visibles des de la creació del món i es comprenen a través de les coses creades, a fi que siguin inexcusables. Perquè tot i havent conegut Déu, no

el van glorificar com a Déu ni li van donar gràcies, sinó que esdevingueren vans en els seus raonaments i el seu cor insensat es va enfosquir. Afirmant ser savis, es van tornar necis..." (Epístola de Pau als Romans, capítol 1, versets 20-22.)

Ara bé, segons l'explicació evolucionista materialista, tot és matèria i moviment —i res més. En aquest cas, la mort és merament l'acabament d'una vida que ve de l'atzar i que s'en va al no res. No hi ha raó per a la vida.

La mort és merament la fi d'un procés solament natural que en diem la vida d'un individu.

Però ... sabem que no és veritat. Cadascú sap, en el més íntim de la seva persona, que aquesta no és pas la veritat. En el més íntim de la consciència del seu ésser, tothom sap que la mort és quelcom enemic, quelcom que és aliè al seu ésser. Ningú de debò considera la mort com un senzill acabament natural de la seva vida, per molts esforços que faci per convèncer-se d'una cosa així.

L'home, mascle i femella, no va ésser fet per a la mort. Déu ens creà per a la vida d'amistat i de comunió amb Ell, en l'àmbit d'una Creació perfecta i equilibrada, a on no hi havia la mort. Però també, com a éssers morals que ens havia creat, només hi havia una manera en que la criatura manifestés el seu amor al Creador: mitjançant una lliure obediència i dependència. Aquest era el seu lloc. Però, com ens revela Déu en la seva Paraula, la Bíblia, els nostres primers pares van caure en pecat, i nosaltres naixem pecadors, hereus de la seva naturalesa, amb una voluntat oposada a Déu, enemics d'Ell, cercant de fer la nostra voluntat. Així, l'Escriptura ens revela que la mort i el dolor van entrar al món pel pecat.

Assegurances ... contra incendis, devastacions, robatoris, accidents, la mort ... Però, ¿per què en passen tantes de coses dolentes al món? Més aviat, ¿com poden deixar de passar mentre la humanitat viu d'esquena a Déu, mentre hi ha doncs pecat al món i a les nostres vides? És molt trist recordar Déu només per donar-li la culpa de les desgràcies, de desgràcies que esdevenen sobre la nostra raça perquè hem pecat, perquè vam caure en Adam i perquè mantenim aquesta rebel·lió en les nostres vides, perquè som injustos, havent-nos apartat de Déu, el nostre Creador, qui és vida i llum i amor. I la Bíblia diu que si no ens penedim, tots acabarem igual (veure Evangeli de Lluc, 13:1-5ss.).

Com podem gosar de donar-li les culpes dels nostres mals a Déu quan l'estem negant, quan no el coneixem, quan estem enemistats contra ell? Quan refusem de tornar a Ell i ens neguem a escoltar el Seu clam cridant-nos a rebre la Seva misericòrdia i salvació?

“El qui creu en el Fill té vida eterna, però el qui desobeeix el Fill no veurà la vida, sinó que la ira de Déu queda damunt d'ell” (Evangeli segons Joan, capítol 3, verset 36.)

Que estrany! Ésser tan prudents per al Temps, però tant negligents quant a l'Eternitat! Arronsant les espatlles amb una culpable indiferència en

quant Déu, vivint en pecat, d'esquenes a Aquell per qui i per a qui hem estat fets! Vivint de manera culpable, envoltant-nos de mentides en quant a Déu i envers els altres, i, també, sofrint-les dels altres. Fins i tot tantes vegades amb aquells que tenim més a prop. Prenent-nos a la lleugera les relacions més entranyables, tacant les nostres vides i els nostres cossos amb pràctiques que sabem dolentes. I cobrint-nos d'un núvol de falsa respectabilitat que no podrà pas suportar el judici de Déu. Tot això fruit del nostre allunyament de Déu.

Va haver una vegada un home que es deia Saule, de la ciutat de Tars. Aquest home era fariseu, molt escrupolós en l'observança religiosa, tractant d'agradar Déu per mitjà de les seves pròpies bones obres, complint externament la Llei de Déu, i enemic del missatge del Crist i de la Creu. Un dia, el Jesús ressuscitat se li va aparèixer en el camí de Damasc, i Saule es va tornar a Crist. Fou l'Apòstol Pau. Més endavant,

escrivint als de Corint, una ciutat de Grècia, els deia: “Per tant, si algú és en Crist, és una nova creació; les coses velles han passat, heus aquí, tot ha estat fet nou. I totes aquestes coses vénen de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per mitjà de Jesu-Crist, i ens ha donat el ministeri de la reconciliació” (2 Corintis 5:17-18.)

Déu et crida al penediment. A que canviïs de manera de pensar referent a Ell i tu mateix. A que reconeguis de cor la teva culpa davant d'Ell. A que et deixis de subterfugis. A que deixis d'acusar-lo a Ell. A que abandonant la teva rebel·lió et tornis a Ell. És Déu qui et crida a que et reconciliïs amb Ell. I en el Seu amor per a tu, Ell va enviar el Seu Fill unigènit per a què tot aquell qui cregui en Ell no es perdi, sinó que tingui la vida eterna.

Però, si no ens penedim, tots acabarem igual: “Perquè la paga del pecat és la mort, però el do de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre” (Romans 6:23). Escull, doncs, la vida, la vida que és en Crist Jesús, i la joia que Déu ofereix a tots i que dóna als Seus: “Feliç al qui li ha estat perdonada la transgressió” Psalm 32:1-2). Jesús va dir: “Jo he vingut a fi que tinguin vida, i que tinguin abundància” (Evangeli de Joan 10:10). Ara bé, aquesta sí que és una veritable assegurança!

Santiago Escuin

OFERIMENT PER ALS LECTORS DE **Paraules**

NOVETAT

- *La Salvació i els dubtes d'algunes persones*, un llibret que vol aclarir interrogants sobre la Salvació a la llum de la Bíblia.
- *Un Nou Testament*, la segona part de la Santa Bíblia.
- *Preguntes Fonamentals*, un llibret de vol donar resposta a les preguntes bàsiques sobre Déu i la nostra relació amb ell.
- *Jesucrist*, una introducció a l'estudi de la seva persona, obra i promeses.
- *Evangeli segons Joan*, la biografia que l'apòstol Sant Joan va escriure sobre Jesu-Crist.
- Participar en un estudi bíblic sobre la Vida de Jesu-Crist, a l'Evangeli segons Joan.
- Informació sobre

Nom:

Adreça:

Població: C.P.:

Telèfon:

Jesu-Crist és Déu

•Quan l'apòstol Mateu ens dóna la descripció del naixement de Jesús, en el seu Evangeli, diu: "I tot això s'esdevingué a fi que es complís allò que el Senyor havia dit per mitjà del profeta, dient: Heus aquí, la verge concebrà en el seu si i infantarà un fill, i li posaran per nom Emmanuel, que traduït és: Déu amb nosaltres" (Evangeli segons Mateu, capítol 1, versicles 22 i 23).

•L'apòstol Pau diu de Jesús: "Perquè en ell habita corporalment tota la plenitud de la Deïtat" (Epístola als Colossencs, capítol 2, versicle 9). I, "dels quals són els patriarques i dels quals prové el Crist segons la carn, que és per damunt de tots, Déu beneït pels segles, amén" (Epístola als Romans, capítol 9, versicle 5).

•L'apòstol Joan dóna testimoni, dient: "Però sabem que el Fill de Déu ha vingut i ens ha donat enteniment a fi que coneguem el Veritable. I nosaltres som en el Veritable, en el seu Fill Jesu-Crist. Aquest és el Déu veritable i la vida eterna" (Primera epístola de Joan 5: 20).

•El mateix Jesús va afirmar: "Perquè el Pare no judica ningú, sinó que ha donat tot el judici al Fill, a fi que tots honorin el Fill com honoren el Pare. El qui no honora el Fill no honora el Pare, que l'ha enviat" (Evangeli segons Joan, capítol 5, versicles 22 i 23). I encara que parlant de

l'adoració va dir que únicament s'havia d'adorar Déu, "perquè està escrit: El Senyor el teu Déu adoraràs i només a ell serviràs" (Evangeli segons Mateu, capítol 4, versicle 10). Ell va ser adorat pels mags d'Orient, "I van entrar a la casa, van veure el nen amb Maria la seva mare, es prostraren i el van adorar. Obriren els seus tresors i li van oferir dons: or, oliban i mirra" (Mateu 2:11), i va permetre que l'adessin els seus deixebles, "I els qui eren a la barca van venir i el van adorar dient: Veritablement ets el Fill de Déu" (Mateu 14:33, comparar 28:9), i les dones que el van veure el dia de la resurrecció, "I mentre anaven a anunciar-ho als deixebles, heus aquí, Jesús els vingué a trobar dient: Alegreu-vos! I elles es van apropar, van abraçar els seus peus i el van adorar" (Mateu 28:9).

També és objecte d'adoració dels àngels: "I també, quan introdueix el Primogènit al món, diu: Que l'adorin tots els àngels de Déu" (Hebreus 1:6).

La seva autoritat com a Déu es veu quan ell mateix diu: "Heu escoltat que fou dit als antics: No mataràs, i qui mati serà sotmès al judici. Però jo us dic: Tot aquell que tingui ira sense causa contra el seu germà serà sotmès al judici, i el qui digui al seu germà: Estúpid, serà sotmès al sanedrí, i el qui li digui: Idiota, serà sotmès a l'infern de foc" (Mateu 5:21-22, comparar 5:27-28). Qui es podia atrevir a anar més enllà del que Déu havia dit? Únicament Déu. Aleshores, Jesu-Crist és Déu.

Visiteu-nos o escriviu a:

*Casa pastoral
(Església Cristiana Bíblica)
Sant Ramon, 7
08440 Cardedeu*

